

Arrest

nr. 286 468 van 21 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 augustus 2020, dient op 25 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 28 januari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 16 september 2021.

1.3. Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 7 maart 2022 en luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtoun, soennitisch moslim en ongeveer 16 jaar oud. U werd geboren in het dorp Landay geleden in het district Haskah Menah (ook gekend als Dehbala) van de provincie Nangarhar. U ging nooit naar school omdat de scholen vernield waren door de Taliban en de Taliban ook niemand toeliet om naar school te gaan. Wel ging u een zestal maanden naar de madrassa of Koranschool toen u ongeveer tien jaar oud was. Ook bracht u voedsel en water naar uw vader die aan landbouw doet op zijn eigen velden.

Zolang u zich kan herinneren werkte uw paternale oom Keshmand (de jongere broer van uw vader) voor de Taliban. Hij leefde in hetzelfde huis als jullie maar was er niet vaak. Uw vader was een voorstander van de regering en zei altijd tegen uw oom om weg te blijven de Taliban, maar hij luisterde niet. Eén keer per week of om de twee weken kwam uw oom samen met zijn Talibanvrienden naar jullie gastenhuis. Ze vroegen dan om voedsel en vertrokken weer wanneer ze gegeten hadden. Toen u ongeveer 15 jaar was begonnen uw oom en zijn vrienden tegen uw vader te zeggen dat u ouder geworden was en jihad met hen moest doen. Uw vader ging hier echter niet mee akkoord en zei dat u de enige oudere persoon in het huis was, waarop uw oom aangaf dat hij het zou blijven vragen totdat u met hen mee zou gaan.

Twee of drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwam uw oom 's middags opnieuw met zijn vrienden naar jullie gastenhuis. Deze keer vroeg hij u persoonlijk om u bij de Taliban te voegen terwijl u hen het eten bracht. U antwoordde echter niet en ging gewoon weer weg. 's Avonds ging u naar het huis van uw maternale oom dichtbij het dorp Khalo, op zo'n vijf minuten stappen van jullie eigen huis. Hij heeft een klein kind met zijn vrouw en u ging er wel vaker op bezoek. U bleef er ook logeren en diezelfde nacht kwam uw paternale oom samen met zijn Talibanvrienden terug naar uw huis om u mee te nemen. Uw vader zei dat u er niet was en dat uw oom vrij was om het hele huis te doorzoeken, wat hij en de andere Talibs ook deden. Ook zei uw oom dat hij u wilde meenemen, en dat hij morgen weer zou komen. In de vroege ochtend kwam uw vader naar het huis van uw maternale oom en vertelde hij wat er gebeurd was. Ze besloten dat u het land moest verlaten waarop uw maternale oom u meteen samen met enkele andere dorpelingen naar Jalalabad bracht. Daar overhandigde hij u aan vrienden van hem, die u verder naar Kaboel en vervolgens Nimroz brachten. In Nimroz stak u illegaal de grens met Iran over, waarna u verder reisde naar Turkije. Daar was u ongeveer drie maanden terwijl u de grens met Griekenland probeerde over te steken. Vervolgens was u ongeveer een maand in Griekenland waar u eveneens verschillende pogingen ondernam om verder te reizen. Uiteindelijk geraakte u via Macedonië en Servië in Bosnië, en bleef u daar zeven maanden totdat u de grens over geraakte. Via Kroatië en Slovenië reisde u verder door naar Italië, waar u de trein tot Frankrijk en vervolgens België nam. Nadat u hier een dag of twee in parken sliep wezen mensen u de plaats om asiel aan te vragen en diende u op 25 september 2020 uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een kopie van uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs alsook de originele taskara van uw vader neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de Taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd of geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 24 november 2020, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u slechts 16 jaar oud was op het moment van uw aankomst in België (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling en CGVS p.3), blijkt na medisch onderzoek dus niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit bovendien ook blijft volhouden ondanks de verschillende medische testen, ondermijnt onvermijdelijk uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw paternale oom Keshmand, die voor de Taliban zou werken, niet geloofwaardig zijn. Zo stelde u dat deze oom soms bij jullie was maar het merendeel van zijn tijd bij de Taliban doorbracht. Gevraagd waar de Taliban hun uitvalsbasis hadden of bijeenkwamen kon u hier echter geen concreet antwoord op geven, behalve “in de omgeving van het dorp” (CGVS p.5). Daarbij verklaarde u dat deze oom niet getrouwd is, hoewel hij reeds zo’n vijfendertig jaar oud zou zijn (CGVS p.5). Gevraagd om welke reden deze oom nog niet getrouwd is, kon u hier opvallend genoeg evenmin een antwoord op geven (CGV p.5). Nochtans zijn het huwelijk en het gezinsleven één van de traditionele pijlers binnen zowel de Afghaanse als Islamitische samenleving, en zeker ook voor de Taliban, wat het vrijgezellenbestaan van uw oom – of andersom zijn activiteiten voor de Taliban – op zijn minst twijfelachtig maakt. Ook gaf u aan dat uw oom erg lang geleden voor de Taliban begon te werken, maar kon u dit niet verder preciseren en wist u niet of hij bijvoorbeeld voor uw geboorte ook reeds actief was voor hen (CGVS p.17). Voorts is het opmerkelijk dat u geen enkel idee heeft van de reden waarom uw oom zich bij de Taliban heeft gevoegd, en is het weinig aannemelijk dat hijzelf of uw vader u hier nooit iets over verteld zouden hebben. Er werken immers geen enkele andere familieleden voor de Taliban volgens u (CGVS p.17), waardoor het ook niet meteen als iets zeer gewoons binnen uw omgeving kan beschouwd worden. Van wat uw paternale oom juist doet voor de Taliban bent u evenmin op de hoogte, net zoals zijn juiste functie of positie. Het enige dat u kon vertellen was: “Hij zou gewoon komen met die mensen, hij zou een motorfiets gebruiken” (CGVS p.17), wat niet meteen bijzonder overtuigt. Verder gaf u aan te denken dat hij geen commandant was maar een gewone vechter of strijder, maar kon u opvallenderwijs niet uitleggen om welke reden u dit precies denkt (CGVS p.17). Dat u uw oom geen vragen durfde te stellen en altijd bang was van hem omdat hij met motorfietsen kwam en wapens had (CGVS p.17), is een weinig afdoende verklaring voor dergelijk weinig doorleefde verklaringen en algeheel gebrek aan informatie. Ook wanneer u gevraagd werd wat uw vader u vertelde over uw paternale oom, kwam u eigenlijk niet verder dan te zeggen dat uw vader u niet veel zei en herhaalde u nog maar eens dat uw oom heen en weer kwam met zijn vrienden naar jullie gastenhuis (CGVS p.18). Ook stelde u dat uw vader niet van de Taliban hield maar dit niet durfde zeggen tegen de Taliban of tegen uw oom, maar verklaarde u quasi tegelijkertijd dat uw vader en paternale oom veel discussies hadden en uw vader hem altijd zei om weg te blijven “van die mensen” (CGVS p.18), wat weinig steekhoudt.

Daarnaast legde u zwaar tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop uw problemen met uw oom en de Taliban zouden begonnen zijn. Zo gaf u tijdens het onderhoud op het CGVS aan dat u een zestal maanden naar de madrassa of moskee ging toen u zo’n tien jaar oud was (CGVS p.9). Gevraagd om welke reden u hiermee stopte, stelde u expliciet dat uw paternale oom en zijn vrienden (oftewel de Taliban) u wilden meenemen en dat u de jihad moest doen voor hen (CGVS p.10). U bevestigde vervolgens nogmaals dat dit gebeurde toen u zo’n tien jaar oud was, dat uw vader tegen uw oom zei dat u te jong was en niet kon meegaan, en uw vader u om die reden liet stoppen met de madrassa (CGVS p.10). Wanneer uw problemen met de Taliban later echter opnieuw aan bod kwamen, stelde u plots dat uw oom en zijn vrienden u pas vanaf uw vijftiende begonnen te zeggen dat u de jihad met hem moest doen, en ontkende u frappant genoeg helemaal dat dit eerder ook al gebeurde (CGVS p.19). Gevraagd welke reden uw vader aan uw oom gaf om u niet naar de jihad te sturen, verklaarde u bovendien: “Mijn vader zou hem zeggen dat hij mij niet wilde sturen omdat zij op het verkeerde pad zijn, onschuldige mensen vermoorden en jihad tegen moslims doen” (CGVS p.20), wat opnieuw volledig in strijd is met uw eerdere bewering dat uw vader niet van de Taliban hield maar dit niet durfde te zeggen tegen hen en uw oom (zie supra en CGVS p.18). Ook is het merkwaardig dat u tijdens uw onderhoud bij het CGVS verklaarde dat uw oom u eveneens één keer in persoon vroeg om u bij de Taliban te voegen en de jihad te doen (CGVS p.20), maar dat u dit tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niet vermeldde. Daar liet u louter verstaan dat uw oom dit aan uw vader vroeg en zei u helemaal niets over het feit dat uw oom u ook persoonlijk hierover aansprak (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven andermaal in vraag stelt. Op de vraag hoe lang voor uw vertrek uw oom u persoonlijk aansprak hierover, bleek u daarenboven evenmin een eenduidig antwoord te kunnen geven. Zo stelde u namelijk eerst dat dit één of twee weken voor uw

vertrek gebeurde, om bijna onmiddellijk hierna over nog maar twee of drie dagen voor uw vertrek te spreken (CGVS p.20). Wat er gedurende die twee of drie dagen (nadat uw oom u persoonlijk had aangesproken en voor uw vertrek) echter nog gebeurde, bleek een wel zeer bijzonder moeilijke vraag voor u om te beantwoorden (CGVS p.21-22). Uiteindelijk gaf u aan dat uw oom en zijn Taliban vrienden diezelfde avond nogmaals terugkwamen naar uw huis om u effectief mee te nemen, maar dat u op dat ogenblik toevallig op bezoek was bij uw maternale oom (CGVS p.22), wat echter opnieuw weinig kan overtuigen. Indien uw oom en zijn Taliban er immers werkelijk dermate op gebrand waren om u mee te nemen voor de jihad, ziet het CGVS niet in om welke reden zij u niet die middag, toen u hen lunch bracht in jullie gastenhuis en ze u persoonlijk aanspraken hierop, gewoon meenamen. Dat zij eerst gewoon weggingen om diezelfde avond toch meteen terug te keren naar uw huis (CGVS p.22), houdt geen enkele steek, zeker daar uw vader eerder al meermaals geweigerd had om u te laten meegaan met hen.

Voorts kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw paternale oom en zijn vrienden die avond wel uw huis doorzochten omdat zij u wilden meenemen, maar u op geen enkele andere plaats(en) gingen zoeken toen zij u daar niet aantroffen (CGVS p.23). Uw verklaring dat zij niet wisten waar het huis van uw maternale oom was (CGVS p.23), dat volgens u nota bene op slechts vijf minuten te voet van uw eigen huis ligt (CGVS p.22), kan hierbij allesbehalve overtuigen. De argumenten dat uw paternale oom geen relatie had met uw maternale oom en niet zo vaak naar huis kwam, en om die reden het huis van uw maternale oom niet wist zijn (CGVS p.23), kunnen evenmin aannemelijk geacht worden. Bovendien heeft uw moeder volgens u maar één broer en geen enkele zus (CGVS p.6) – een overigens redelijk uitzonderlijk gegeven gelet op de gemiddelde Afghaanse gezinssamenstelling –, wat het des te ongeloofwaardiger maakt dat uw paternale oom niet zou weten waar deze broer van uw moeder woont. Al even merkwaardig is het gegeven dat uw vader u de volgende dag wel gewoon kwam opzoeken bij deze oom om te vertellen wat er gebeurd was (CGVS p.23), iets waarmee hij riskeerde uw paternale oom op zeer eenvoudige wijze naar u toe te leiden. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat u uw dorp wel bijzonder snel wist te verlaten, met name quasi meteen nadat uw vader naar het huis van uw maternale oom was gekomen (CGVS p.23), en dat u dit ook nog eens deed in het gezelschap van enkele andere jongens van nabijgelegen dorpen die de Taliban eveneens probeerde te rekruteren. Veel informatie of details had u hier echter ook niet over. Het enige dat u kon aangeven was dat zij niet door uw oom gerekruteerd werden maar wel door een andere groep van de Taliban (CGVS p.24), wat opnieuw amper kan overtuigen. Overigens kon u evenmin aangeven tot welke Talibangroep uw oom dan precies behoorde (CGV p.24), en beweerde u ook vreemd genoeg dat u de enige jongen was in uw eigen dorp die gerekruteerd werd, hoewel een algemeen tekort aan strijders volgens u aan de basis lag van deze rekrutering (CGVS p.25).

Naast de reeks bedenkingen die kunnen gemaakt worden over uw eigen verklaringen, blijkt tenslotte uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat de Taliban over mobiele eenheden beschikken om eventuele tekorten aan strijders aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is (zie blauwe map 'landeninformatie' in administratief dossier).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name de kopieën van de taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van uzelf en uw vader kunnen de appreciatie van uw asielmotieven niet beïnvloeden. Zij kunnen immers hooguit een indicatie vormen betreffende uw identiteit, herkomst en nationaliteit, maar kunnen de door u aangehaalde problemen met de Taliban op geen enkele wijze ondersteunen. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd eveneens aan uw administratief dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers,

Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn

op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiietische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dehbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 4 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021.

2.2. Verzoeker verzet zich op 18 mei 2022 bij aanvullende nota tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

2.3. Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende zijn leeftijd, verzoekt hij de Raad rekening te houden met het feit dat de methode van leeftijdsbepaling bekritiseerd wordt door vele juridische en wetenschappelijke auteurs. Hij blijft bij zijn verklaring dat hij op 4 augustus 2020 geboren is. Bovendien is er volgens hem geen reden om de echtheid van de voorlegde taskara's in twijfel te trekken. Hij wijst erop dat de beslissing van de dienst Voogdij zich niet in het administratief dossier bevindt, waardoor hij de inhoud ervan niet kan verifiëren. Hij voegt nog toe dat er rekening gehouden diende te worden met zijn jonge leeftijd en hij op zijn minst het voordeel van de twijfel diende te worden toegekend.

M.b.t. zijn verklaringen over zijn paternale oom stelt hij dat hij slechts 15 jaar oud was ten tijde van de feiten, waardoor hij geen kennis kan hebben over de locatie van de taliban en evenmin van de redenen waarom zijn paternale oom zich bij de taliban had aangesloten. Het feit dat Afghaanse mannen over het algemeen gehuwd zijn, betekent volgens hem niet dat zijn oom niet ongehuwd kan zijn. Volgens hem is de commissaris-generaal te veeleisend en houdt hij geen rekening met zijn jonge leeftijd.

M.b.t. het tijdstip waarop zijn problemen met de taliban zijn begonnen, legt hij uit dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, maar dat zijn oom reeds, toen hij tien jaar was, begonnen was met het verkondigen van zijn toekomstige voornemens, om hem dan op 15-jarige leeftijd te trachten te rekruteren. Indien er sprake was van een tegenstrijdigheid, had de commissaris-generaal hem hiermee moeten confronteren.

Hij vervolgt dat zijn vader zijn oom niet met alles durfde te confronteren, maar dat hij, zodra het zijn zoon aanging, wel zijn onenigheid durfde te uiten.

Dat hij bij de DVZ niet heeft verteld omtrent het feit dat zijn oom hem ooit persoonlijk is komen opzoeken, wijt hij aan het tijdsgebrek en de druk die er rust op asielzoekers om hun verklaringen samen te vatten.

Hij weet niet waarom de taliban 's nachts naar zijn huis zijn gekomen en hem toen niet direct hebben meegenomen, maar hij veronderstelt dat dit uit gemakzucht was.

Wat betreft de avond dat zijn oom en taliban naar zijn huis kwamen, herhaalt hij dat zijn paternale oom niet wist waar zijn maternale oom woonde nu zij zeer weinig contact hadden met elkaar. Hij wijst erop dat zijn vader de volgende dag reeds op bezoek kwam en hij zich bewust was van het risico dat hij nam. Hij meent dat de algemene landeninformatie zijn verklaringen bevestigt, nu daaruit blijkt dat gedwongen rekrutering zich vooral voordoet in de provincie Nangarhar.

Vervolgens gaat hij in op zijn verwestering, waarbij hij preciseert dat hij sinds augustus 2020 in België verblijft en hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten. Na verwezen te hebben naar algemene informatie, concludeert verzoeker dat hij vreest het doelwit te zijn van opstandelinggroepen omdat hij als niet-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zal kunnen worden. Een jonge verwesterde Afghaan, die voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt volgens hem een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen dat de veiligheidssituatie in de provincie van Nangarhar zeer onstabiel en onveilig is. Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie meent hij in essentie dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede. Hij betoogt dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige extreme precaire situatie.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een inventaris van bronnen, waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- European Parliament, *“European Parliament resolution of 12 September 2013 on the situation of unaccompanied minors in the EU”*, 12 September 2013;
- Platform Kinderen op de vlucht, *“Leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMV) in vraag: Probleemstelling, analyse en aanbevelingen”*, September 2017, p. 23;
- Landinfo, *“The Report – Afghanistan: Recruitment to Taliban”*, 29 juni 2017;
- EASO *“Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment”*, 10 juli 2012;
- EASO, *“Country Guidance : Afghanistan”*, juni 2018;
- OPFRA, *“Recrutements forcés de mineurs par les Talibans et l’Islamic State of Khorasan Province (ISKP/Daech) dans la province de Nangarhar”*, 1 juli 2019;
- Nansen, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, oktober 2021;
- UNHCR, *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”*, 16 december 1998;
- UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december 2004, §11;
- UNHCR, *Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA*, 6 November 2002;
- UNHCR, *Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA*, 6 November 2002;
- Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, Rome, Council of Europe Treaties Series, nr 5.;
- UNHCR *« Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan »*, 30 augustus 2018;
- EASO COI query, *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 September 2020;
- Danish Refugee Council, *“Tilbagevenden til Afghanistan”*, oktober 2017;
- Save the Children, *“From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”*, 2018;
- Stahlmann, F., *“Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen”*, 2019;
- Refugee Support Network, *“After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”*, april 2016;
- Asylos, *“Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”*, augustus 2017;
- N. MAJIDI, *“Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home”*, 16 november 2016 ;
- F. STAHLMANN, *“Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A”*, 28 maart 2018;
- UN Security Council, *“Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated”*

- individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*", 5 oktober 2016;
- F. Stahlmann, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018;
 - C. Gladwell, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", *Forced Migration Review* 2013, (62);
 - InfoMigrants;
 - Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019;
 - EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017;
 - F. Stahlmann, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276);
 - C. Dauvergne, "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion", *Michigan Journal of International Law*, 2016 ;
 - UNHCR GUIDELINES, "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention », 28 april 2004;
 - Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018;
 - B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020;
 - UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december 2004, §11;
 - UNHCR *Guidelines on International Protection*, "Membership of a particular social group" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 7 mei 2002;
 - Asylos, *Afghanistan COI Repository*, 1-29 september 2021, 23 september 2021 ;
 - L. Schuster en N. Majidi, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", *Migration Studies* 2013, (1);
 - L. Schuster en N. Majidi, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635) ;
 - Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016 ;
 - NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw", 2020;
 - E. Bowerman, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017, (78);
 - EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017;
 - N. Majidi en L. Hart, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications", *Migration Policy Practice* 2016, (36) ;
 - Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan";
 - EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020 ;
 - OSAR, « Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles », 12 september 2019 ;
 - Human Rights Watch, "Civilians Are Losing the War in Afghanistan", 14 september 2018;
 - HRW, "Afghanistan – Events of 2019";
 - EASO, "Afghanistan security situation : country of origin information report", January 2022;
 - UNHCR, "Position on returns to Afghanistan", 17 augustus 2021, blz. 2-3 ;
 - UNHCR, "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan", February 2022, blz. 2-3;
 - EASO, "Afghanistan : country focus", januari 2022, blz. 8-9;
 - European Country of Origin Sponsorship, "EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing (joint) Fact Finding Missions", November 2010, blz. 6-8;
 - EASO, "Afghanistan : security situation update", September 2021, blz. 100-102 ;
 - M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », *Newsletter EDEM*, Février 2016.
 - La Libre, « Les Afghans aussi méritent notre aide », 23 maart 2022 ;
 - VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit"", 31 maart 2022;
 - La Libre, « Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale », 3 februari 2022;
 - La Libre, « L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité », 17 februari 2022;

- UNHCR, « *Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan* »;
- UK Home Office, « *Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban* », februari 2022, pp. 7-8;
- RTBF, « *Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime* », 9 februari 2022;
- UNHCR, « *Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan* »;
- United Nations News, « *Afghanistan : les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU* », 17 januari 2022 ;
- France TV info, « *Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir* », 16 augustus 2021.

4.2. Op 4 mei 2022 maakt de commissaris-generaal een verweernota over waarin gerefereerd wordt aan:

- EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, met vermelding van de weblink;

4.3. Op 11 mei 2022 maakt verzoeker een aanvullende nota over conform van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, waarin hij stelt dat zowel zijn vader als jongere broer op 29 september 2021 door de taliban werden gedood als vergelding voor zijn vlucht. Ter staving ervan voegt hij volgende documenten:

- Een overlijdensakte van zijn vader W.K. op 29.01.2021;
- Een overlijdensakte van zijn jongere broer, A., op 29.01.2021;
- Een bij verzoeker thuis gedeponeerde brief van de taliban, waarin hij andermaal wordt aangemaand om zich bij hen aan te sluiten;
- Een brief die bij verzoeker thuis werd achtergelaten, waarin stond dat verzoekers vader door de taliban werd gedood en dat verzoeker hetzelfde lot zou treffen als hij teruggevonden zou worden.

4.4. Op 6 maart 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation, augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie, 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City, augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022.

Er wordt verder gerefereerd aan volgend stuk, waarvan tevens een afschrift wordt gevoegd:

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, 23 september 2022.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te

voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban, die hem wilden rekruteren omdat zijn oom al lange tijd bij de taliban hoorde.

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hij baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd;
- ii) Verzoekers verklaringen m.b.t. zijn paternale oom K., die voor de taliban zou werken, zijn niet geloofwaardig gezien verzoekers gebrekkige kennis over onder meer (a) de uitvalbasis van de taliban, (b) de reden waarom zijn oom nog niet gehuwd is; (c) hoe lang zijn oom voor de taliban werkt; (d) de reden waarom verzoekers oom zich bij de taliban heeft gevoegd; (e) wat zijn oom precies deed, wat zijn functie of positie was binnen de taliban; (f) wat zijn vader hem verteld heeft over zijn oom;
- iii) Verzoeker legt zwaar tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop zijn problemen met zijn oom en taliban zouden zijn begonnen nu (a) hij bij het CGVS eerst heeft verklaard dat hij tien jaar oud was toen zijn problemen waren begonnen, terwijl hij nadien aangaf dat hij toen vijftien jaar was; (b) hij eerst verklaarde dat zijn vader zijn oom erop had gewezen dat de taliban onschuldige mensen vermoordt om vervolgens te stellen dat zijn vader tegen zijn oom niet durfde te zeggen dat hij niet van de taliban houdt; (c) verzoeker bij de DVZ niet vermeldde dat zijn oom hem één keer in persoon heeft gevraagd om de taliban te vervoegen; (d) hij eerst verklaart dat hij door zijn oom aangesproken werd

één of twee weken voor zijn vertrek, om vervolgens te stellen dat het ging om twee of drie dagen voor zijn vertrek;

iii) Er kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat zijn paternale oom en zijn vrienden zijn huis doorzocht hebben, maar op geen enkele andere plaatsen zouden zijn gaan zoeken omdat (a) de verklaring hiervoor, dat ze niet wisten waar het huis van zijn maternale oom gelegen was en dat zijn paternale oom en maternale oom geen relatie hadden, niet overtuigend is; (b) het eigenaardig is dat zijn vader de dag erna hem reeds zou komen opzoeken; (c) het opmerkelijk is dat verzoeker zo snel zijn dorp wist te verlaten;

iv) Verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor rekrutering komen niet overeen met de informatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier;

v) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen nu de kopieën van de taskara's hooguit een indicatie kunnen vormen omtrent de identiteit, herkomst en nationaliteit maar de problemen met de taliban op geen enkele wijze kunnen ondersteunen.

5.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

5.3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de beslissing van de FOD Voogdij van 24 november 2020 zich in het administratief dossier bevindt (AD CGVS, bijkomende informatie deel 4). Uit deze beslissing blijkt dat verzoekers leeftijd op 1 oktober 2020 bepaald werd op minstens achttien jaar. Derhalve moet worden vastgesteld dat verzoeker op het moment van aankomst in België minstens achttien jaar was en op het moment van het persoonlijk onderhoud de leeftijd van negentien jaar had bereikt. Nu hij verklaart dat hij Afghanistan ongeveer begin 2020 heeft verlaten (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 06.01.2021, p. 12) kan redelijkerwijze worden vastgesteld dat hij ongeveer achttien jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit zijn herkomstland.

Overeenkomstig het “*privilège du préalable*” wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. De Raad ontwaart geen stukken uit het administratief dossier waaruit zou blijken dat verzoeker tegen voormelde beslissing een beroep zou hebben aangewend bij de Raad van State. Verzoeker kan zijn beroep bij de Raad, zoals hij overigens zelf aangeeft, niet aanwenden om eveneens het resultaat van de medische test te betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Evenmin kan zijn kritiek op de wijze waarop de medische testen in België worden uitgevoerd het voorwerp zijn van huidig beroep. Daarnaast dient opgemerkt dat de Raad uit de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkele indicatie ontwaart dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest op de hem gestelde vragen door de protection officer te beantwoorden. Integendeel, verzoekers raadsman verklaarde na afloop van het persoonlijk onderhoud geen commentaar te hebben (NPO, p. 29). Verzoeker verklaarde zelf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn verhoor bij de DVZ goed was verlopen en gaf aan geen opmerkingen te hebben (NPO, p. 2-3). Doorheen de vragen die de protection officer verder stelde, maakte verzoeker evenmin gewag van enige problemen om de gestelde vragen te begrijpen of om antwoorden te formuleren. Ook bij het vaststellen van de bijzonder procedure noden maakte verzoeker geen gewag van eventuele problemen (AD CGVS, map 7, “Vragenlijst bijzondere procedure noden” DVZ 06.01.2021).

5.3.4. Waar verzoeker zich vervolgens beroept op zijn jonge leeftijd waarop hij Afghanistan is ontvlucht ter verantwoording van zijn gebrek aan kennis omtrent zijn oom en diens activiteiten bij de taliban, kan hij niet gevolgd worden. De Raad merkt hierbij immers op dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat deze coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kunnen afleggen aangaande hun leefwereld, regio van herkomst en de feiten die de aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Te meer daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen staan gegrift dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker, die verklaart zelf vijftien jaar te zijn geweest ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, maar volgens de leeftijdstest verzoeker in 2019 reeds minstens de leeftijd had van achttien jaar, was in ieder geval reeds tot de jaren des onderscheid gekomen. Bovendien en zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker bepaalde zaken niet zou weten, kan het redelijkerwijze van hem verwacht worden om zich nadien hierover te hebben geïnformeerd nu hij zijn nood aan internationale bescherming kenbaar heeft gemaakt. Dat verzoeker hiertoe de mogelijkheid had, blijkt uit zijn verklaringen dat hij na zijn vertrek uit

Afghanistan nog verschillende keren met zijn ouders gesproken heeft (NPO, p. 13). Dat verzoeker heeft nagelaten zich hierover te informeren en hij zich in het verzoekschrift, voor wat betreft zijn onwetendheid, louter verschuilt achter zijn jonge leeftijd, is niet ernstig mede in het licht van de medewerkingsplicht die rust op de schouders van verzoeker. Verzoeker is aldus niet in staat volgende motieven, die door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden, te weerleggen: *“Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw paternale oom Keshmand, die voor de Taliban zou werken, niet geloofwaardig zijn. Zo stelde u dat deze oom soms bij jullie was maar het merendeel van zijn tijd bij de Taliban doorbracht. Gevraagd waar de Taliban hun uitvalsbasis hadden of bijeenkwamen kon u hier echter geen concreet antwoord op geven, behalve “in de omgeving van het dorp” (CGVS p.5). Daarbij verklaarde u dat deze oom niet getrouwd is, hoewel hij reeds zo’n vijfendertig jaar oud zou zijn (CGVS p.5). Gevraagd om welke reden deze oom nog niet getrouwd is, kon u hier opvallend genoeg evenmin een antwoord op geven (CGV p.5). Nochtans zijn het huwelijk en het gezinsleven één van de traditionele pijlers binnen zowel de Afghaanse als Islamitische samenleving, en zeker ook voor de Taliban, wat het vrijgezellenbestaan van uw oom – of andersom zijn activiteiten voor de Taliban – op zijn minst twijfelachtig maakt. Ook gaf u aan dat uw oom erg lang geleden voor de Taliban begon te werken, maar kon u dit niet verder preciseren en wist u niet of hij bijvoorbeeld voor uw geboorte ook reeds actief was voor hen (CGVS p.17). Voorts is het opmerkelijk dat u geen enkel idee heeft van de reden waarom uw oom zich bij de Taliban heeft gevoegd, en is het weinig aannemelijk dat hijzelf of uw vader u hier nooit iets over verteld zouden hebben. Er werken immers geen enkele andere familieleden voor de Taliban volgens u (CGVS p.17), waardoor het ook niet meteen als iets zeer gewoons binnen uw omgeving kan beschouwd worden. Van wat uw paternale oom juist doet voor de Taliban bent u evenmin op de hoogte, net zoals zijn juiste functie of positie. Het enige dat u kon vertellen was: “Hij zou gewoon komen met die mensen, hij zou een motorfiets gebruiken” (CGVS p.17), wat niet meteen bijzonder overtuigt. Verder gaf u aan te denken dat hij geen commandant was maar een gewone vechter of strijder, maar kon u opvallenderwijs niet uitleggen om welke reden u dit precies denkt (CGVS p.17). Dat u uw oom geen vragen durfde te stellen en altijd bang was van hem omdat hij met motorfietsen kwam en wapens had (CGVS p.17), is een weinig afdoende verklaring voor dergelijk weinig doorleefde verklaringen en algeheel gebrek aan informatie. Ook wanneer u gevraagd werd wat uw vader u vertelde over uw paternale oom, kwam u eigenlijk niet verder dan te zeggen dat uw vader u niet veel zei en herhaalde u nog maar eens dat uw oom heen en weer kwam met zijn vrienden naar jullie gastenhuis (CGVS p.18). Ook stelde u dat uw vader niet van de Taliban hield maar dit niet durfde zeggen tegen de Taliban of tegen uw oom, maar verklaarde u quasi tegelijkertijd dat uw vader en paternale oom veel discussies hadden en uw vader hem altijd zei om weg te blijven “van die mensen” (CGVS p.18), wat weinig steekhoudt.”*

5.3.5. Samen met de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat de opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over het moment waarop zijn problemen met zijn oom zijn begonnen, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld, verklaarde verzoeker initieel tijdens het persoonlijk onderhoud, dat hij tien jaar was toen zijn paternale oom wilde dat hij zich zou aansluiten bij de taliban (NPO, p. 10), om vervolgens te verklaren dat zijn problemen begonnen toen hij de leeftijd had van vijftien jaar (NPO, p. 19). Verzoeker kan voormelde tegenstrijdigheid bezwaarlijk vergoelijken door in het verzoekschrift voor te houden dat hij eigenlijk wilde zeggen dat zijn oom, toen hij tien jaar was, enkel was begonnen met het verkondigen van zijn voornemens, maar pas toen hij de leeftijd had van vijftien jaar acties begon te ondernemen. Voorgaande strookt geenszins met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, nu hij expliciet aangaf dat hij van zijn vader op tienjarige leeftijd met de madrassa is moeten stoppen omdat zijn oom hem wilde meenemen (NPO, p. 9-10).

Ook zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de houding van verzoekers vader ten aanzien van zijn paternale oom, komen de geloofwaardigheid van zijn relaas allerminst ten goede. Enerzijds houdt verzoeker voor dat zijn vader het te gevaarlijk vond om met zijn broer te spreken over de taliban (NPO, p. 18), om anderzijds te stellen dat zijn vader aan zijn paternale oom had verteld dat de taliban op het verkeerde pad zijn, onschuldige mensen vermoorden en jihad tegen moslims voeren (NPO, p. 20). Daarenboven is het opmerkelijk dat verzoeker bij de DVZ het onvermeld liet dat zijn oom hem ook één keer in persoon heeft aangesproken (NPO, 20), nu toch kan worden verondersteld dat dit een grote impact heeft gehad op verzoeker en hij hiervan spontaan melding zou maken. De Raad acht de geschetste gang van zaken allerminst overtuigend waar verzoeker verklaart dat zijn oom samen met de taliban naar zijn huis waren gekomen met de bedoeling hem mee te nemen, maar uiteindelijk met lege handen vertrokken, om dan diezelfde avond weer te keren (NPO, p. 22-23) en verzoeker zich ondertussen reeds bij zijn maternale oom bevond. Dat zijn vader dan het risico neemt om hem de volgende dag op te zoeken, wetende dat de taliban hem willen komen halen, tart alle verbeelding. Het komt de Raad ook allerminst plausibel over dat verzoeker bovendien de enige jongen zou zijn in zijn

dorp die gerekruteerd werd (NPO, p. 24), terwijl er volgens verzoeker een algemeen tekort aan strijders was (NPO, p. 25). De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier: *“Voorts kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw paternale oom en zijn vrienden die avond wel uw huis doorzochten omdat zij u wilden meenemen, maar u op geen enkele andere plaats(en) gingen zoeken toen zij u daar niet aantroffen (CGVS p.23). Uw verklaring dat zij niet wisten waar het huis van uw maternale oom was (CGVS p.23), dat volgens u nota bene op slechts vijf minuten te voet van uw eigen huis ligt (CGVS p.22), kan hierbij allesbehalve overtuigen. De argumenten dat uw paternale oom geen relatie had met uw maternale oom en niet zo vaak naar huis kwam, en om die reden het huis van uw maternale oom niet wist zijn (CGVS p.23), kunnen evenmin aannemelijk geacht worden. Bovendien heeft uw moeder volgens u maar één broer en geen enkele zus (CGVS p.6) – een overigens redelijk uitzonderlijk gegeven gelet op de gemiddelde Afghaanse gezinssamenstelling –, wat het des te ongeloofwaardiger maakt dat uw paternale oom niet zou weten waar deze broer van uw moeder woont. Al even merkwaardig is het gegeven dat uw vader u de volgende dag wel gewoon kwam opzoeken bij deze oom om te vertellen wat er gebeurd was (CGVS p.23), iets waarmee hij riskeerde uw paternale oom op zeer eenvoudige wijze naar u toe te leiden. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat u uw dorp wel bijzonder snel wist te verlaten, met name quasi meteen nadat uw vader naar het huis van uw maternale oom was gekomen (CGVS p.23), en dat u dit ook nog eens deed in het gezelschap van enkele andere jongens van nabijgelegen dorpen die de Taliban eveneens probeerde te rekruteren. Veel informatie of details had u hier echter ook niet over. Het enige dat u kon aangeven was dat zij niet door uw oom gerekruteerd werden maar wel door een andere groep van de Taliban (CGVS p.24), wat opnieuw amper kan overtuigen. Overigens kon u evenmin aangeven tot welke Talibangroep uw oom dan precies behoorde (CGV p.24), en beweerde u ook vreemd genoeg dat u de enige jongen was in uw eigen dorp die gerekruteerd werd, hoewel een algemeen tekort aan strijders volgens u aan de basis lag van deze rekrutering (CGVS p.25).”* Verzoeker slaagt er niet in om voorgaande motieven te ontkrachten, waar hij stelt dat zijn vader wel durfde op te komen voor hem zodra het nodig was en hij denkt dat de taliban hem niet direct hebben meegenomen wegens gemakzucht. Voorgaande beweringen betreft een loutere *post-factum* uitleg, die de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kan doen herstellen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij niet met bovenstaande tegenstrijdigheden werd geconfronteerd en hierdoor in wezen artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS geschonden acht, wijst de Raad er op dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, BS 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning). Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Verzoeker heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistenties, maar zijn verklaringen overtuigen niet.

Verzoeker kan in het verzoekschrift bezwaarlijk voorhouden dat de omstandigheden van het verhoor bij de DVZ niet optimaal waren, dat hij er onder druk zou zijn gezet en dat er een tijdsgebrek was nu hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat het onderhoud bij de DVZ goed was verlopen (NPO, p. 3). Bovendien wordt van een verzoeker om internationale bescherming bij de DVZ verwacht om een kort overzicht te geven, doch wordt uitdrukkelijk gevraagd om hierbij alle elementen die de aanleiding hebben gevormd voor de vlucht uit het herkomstland, weer te geven. Indien de omstandigheden aldaar werkelijk van die aard zouden zijn geweest dat een correct verhoor en het geven van antwoorden niet mogelijk of bemoeilijkt werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hiervan melding maakt, wanneer dit hem wordt gevraagd. Dat verzoeker dit niet deed, toont aan dat het verhoor bij de DVZ zonder problemen is verlopen. Het is dan ook weinig ernstig om, nadat hij geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden, deze in louter algemene wijze wijt aan het verloop en omstandigheden van het verhoor bij de DVZ.

Waar verzoeker vervolgens stelt dat zijn verklaringen worden bevestigd door de algemene landeninformatie nu daaruit blijkt dat gedwongen rekrutering zich vooral voordoet in de provincie Nangarhar, toont hij hiermee niet aan dat zijn eigen verklaringen geloofwaardig zijn. Verzoeker betwist hiermee overigens de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing niet, die door de Raad tevens tot de zijne worden gemaakt: *“Naast de reeks bedenkingen die kunnen gemaakt worden over uw eigen*

verklaringen, blijkt tenslotte uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er geen sprake is van een geformaliseerd rekruteringsproces bij de Taliban en dat rekrutering onder dwang zelden tot nooit voorkomt. Rekrutering door de Taliban gebeurt hoofdzakelijk op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie of uit economische overwegingen. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Gedwongen rekrutering van individuele personen door Talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat de Taliban over mobiele eenheden beschikken om eventuele tekorten aan strijders aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is (zie blauwe map 'landeninformatie' in administratief dossier)."

Tenslotte merkt de Raad op dat de stukken die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota de geloofwaardigheid van zijn relaas evenmin kunnen doen herstellen. Verzoeker legt een overlijdensakte voor van zijn vader en zijn broer gedateerd op 29 januari 2021, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 september 2021 nog verklaarde dat zijn ouders in zijn dorp verblijven (NPO, p. 12; (Verklaring DVZ 06.01.2021, punt 13A). Hij legt ook in zijn aanvullende nota uit dat hij dit tijdens het opstellen van zijn verzoekschrift wist, maar hiervan niets had verteld omdat hij de nodige bewijzen wilde afwachten. Verzoeker erkent hiermee aldus dat hij ten tijde van zijn verzoekschrift nog contact had met zijn familie. Dat hij van de moord op zijn vader en van zijn broer geen melding maakt in het verzoekschrift kan allerm minst ernstig worden genoemd, nu dit toch een zeer ingrijpende gebeurtenis is die betrekking heeft op de kern van zijn asielaanvraag, namelijk de vrees vermoord te worden door de Taliban. Het is tevens opmerkelijk dat de overlijdensakten werden opgesteld in de Engelse taal, wat nochtans niet de officiële taal is van Afghanistan. De overlijdensakten zijn bovendien, net zoals de brief van de Taliban tot aanmaning en de brief waarin staat dat zijn vader werd gedood, kopieën, die door middel van allerlei knip- en plak gemakkelijk te manipuleren zijn. Bovendien zijn de brieven die van de Taliban zouden zijn, met de hand geschreven en kunnen zij eerder door wie, eerder waar en eerder wanneer zijn opgesteld, al dan niet tegen betaling. De Raad herinnert eraan dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dienen de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Gelet op de zeer geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten, het geheel van verzoekers verklaringen en de specifieke vaststellingen m.b.t. de neergelegde documenten, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtelaaas en dat verzoeker niet in staat is om de pertinente motieven in de bestreden beslissing, die door de Raad integraal worden bijgetreden, te weerleggen of te ontcrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

5.3.6. Vervolgens gaat hij in op zijn verwestering, waarbij hij preciseert dat hij sinds augustus 2020 in België verblijft en hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten. Na verwezen te hebben naar algemene informatie, concludeert verzoeker dat hij vreest het doelwit te zijn van opstandelinggroepen omdat hij als niet-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zal kunnen worden. Een jonge verwesterde Afghaan, die voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt volgens hem een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat het opmerkelijk is dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond na de machtsovername van de Taliban, geen melding heeft gemaakt van dergelijke vrees terwijl hij op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of hij nog iets anders wilde toevoegen, waarop hij ontkennend antwoordde (NPO, p. 28).

Vervolgens stelt de Raad vast dat op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse kan worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de

taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische

redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in

het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntenseerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker, die weliswaar beweert dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, nalaat na deze bewering concreet uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. In zijn verzoekschrift komt hij niet verder dan erop te wijzen dat hij sinds augustus 2020 in België verblijft en hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten, om zich vervolgens te beroepen op algemene informatie en te concluderen dat hij vreest om bij terugkeer het doelwit te zijn van opstandelinggroepen omdat hij als niet-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zal kunnen worden. Met zijn betoog laat verzoeker in zijn geheel na concrete en overtuigende argumenten aan te brengen die kunnen staven dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoeker, die het grootste deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, toont niet *in concreto* aan dat hij gedurende de enkele jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker haalt geen elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofdte die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zou kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, althans voor zover hij hier zicht op biedt, kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als “verwesterd” te worden beschouwd.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

5.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.4.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De Raad ontwaart in het verhoorverslag geen persoonlijke

problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. In het verzoekschrift voert hij dergelijke elementen evenmin aan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

5.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig

geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de Taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De individuele elementen die voormeld risico kunnen verhogen zijn onder meer, de leeftijd, gezondheidstoestand of handicap, met inbegrip van geestelijke gezondheidsproblemen, economische situatie, de kennis van het herkomstgebied, het beroep en/of woonplaats. Door in het verzoekschrift aan te geven dat de veiligheidssituatie in de provincie van Nangarhar zeer onstabiel en onveilig is, werpt hij geen ander licht op voorgaande analyse. Evenmin maakt hij in zijn verzoekschrift gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad benadrukt bovendien dat, zoals *supra* afdoende is gebleken, verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn asielrelaas en dat uit zijn verklaringen evenmin een hogere mate van individuele elementen – die door verzoeker zelfs niet worden aangereikt – kan worden ontwaard.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk Pashtou. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het

zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus evenmin.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO